

El papa Francesc vist pels romans

Dv, 22/03/2013 per Marta Nin

[Una catalana a Roma](#)

Quan el papa Benet XVI va beatificar Joan Pau II vaig escriure un article per a la [revista 21](#) on deia que Wojtyla havia estat el pontífex de l'esperança i Ratzinger era el de la fe. Concloïa escrivint que, "si jo fos profeta, anunciaria l'arribada d'un pròxim i desitjat papa de la caritat". Després de la revolucionària renúncia de Benet XVI, al qual la història col·locarà amb justícia al seu lloc com a impulsor de transparència, de neteja i d'humilitat evangèlica, vaig reafirmar-me en diferents [entrevistes](#) en la necessitat i el desig d'un papa de la caritat.

Si tres són les virtuts teològiques, fe, esperança i caritat, Sant Pau ens recorda que la més important és la caritat. Sense amor no som res.

Hi ha una antífona de la litúrgia en italià que acaba l'oració demanant a Déu: "i afegeix tot allò que la pregària no gosa esperar". He d'admetre que la meua pregària durant el preconclave i conclave no era gaire confiada, i no vaig gosar esperar en cap moment un desenllaç semblant amb el que ens hem trobat: un papa de la caritat que vol seguir, com Sant Francesc, l'Evangelí sine glossa, al peu de la lletra.

Està conquistant tothom amb la seva caritat, especialment els cristians de Roma. I a més no para de remarcar que és el nostre bisbe, dels qui som en aquesta diòcesi. De sobte, he deixat de sentir per boca dels romans la recança de Joan Pau II.

Totes les comunitats parroquials estan vivint amb fervor aquest nou pontificat. El meu rector, frare franciscà, el primer diumenge després de l'Habemus Papam, va compartir amb nosaltres la seva alegria. "Sento una il·lusió al cor, la mateixa il·lusió, que quan era jovenet es va celebrar el Concili Vaticà II. Després de la fumata blanca, en escoltar el nom triat pel nou papa, Francesc, vaig fer un bot immens, amb un gran crit, com fa el nostre frare tifoso romanista".

Els cristians de Roma podem anar a Sant Pere cada diumenge i escoltar què ens diu el nostre bisbe des de la finestra del seu apartament. Com que el tenim tant a l'abast, en general no hi anem gaire, o només un cop a la vida. Una laica consagrada em comentava l'altre dia que no anava a un Àngelus a Sant Pere des que era petita; hi havia tornat ara, amb el nou bisbe. Conec altres cristians que m'han dit el mateix.

A l'institut del meu fill, on el 90% dels joves no practiquen, ni creuen, o són indiferents, s'ha generat molt interès per Bergoglio. Alguns joves romans estan segurs que aquest papa farà una revolució.

Ahir, a la consulta del metge, un jove comentava que esperava que no plugués diumenge, perquè volia anar a Sant Pere amb la família. No havia sentit mai res de semblant. "És com el papa Joan (XXIII)" va afegir llavors una velleta. Tothom assentia, amb alegria, sense devocionalisme, amb senzillesa. A la conversa va agregar-se una altra senyora que va dir: "Sí. Quin papa, quin papa que tenim. I és el nostre bisbe!"

Ad multos annos, papa de la caritat!